

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Vt ad crucem & afflictionem perferendam spontè nos resignare debeamus
exemplo Iesv Christi. Epistola III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

vacet Meditationibus, paucis vtatur verbis, magnis ac rigidis sit intentus operibus: quibus quid ipsi Deus patiendum euenire permiserit hilariter accipiat, cunctorum hominum delictus patienter ferat ac dissimulet, improbos castigat, nemini admodum familiaris sit, sensibus suis inuigilet, nulli plus satis temporis aut laborum commodet, sese diligenter obseruet, sibi Deum & Mortales omnes se deprimat, de cunctis hominibus bene loquatur, seipsum vilipendat & accuset. DEO hilariter seruiat, proximis bona præbeat exempla, minima peccata æquè ac ac maxima deuiter, DEVM in cunctis spectet ac intendat, atque ita tempus omnem confingat cum omnipotente DEO. Siquidem huius ratione poterit quis in DEO stabiliri, tempus recuperare perditum, ac novos meritorum & Diuinæ Gratia thesauros sibi acquirere ac mereeri. Vale.

Tempus amissum vii recuperetur.

Vt ad crucem & afflictionem perferendam spontè resignare debeamus exemplo IESV Christi.

EPISTOLA III.

Nigra sum, sed formosa, Filia Ierusalem. Sicut tabernacula, &c. Cant. 1.

Verba hæc animæ sunt DEVM amanti. Quod autem ad literam attinet, dicta videntur de Salomonis regis charissima coniuge, quæ quod velut Aethiopissa nigra esset, & nihilominus in tam grandi vxorum & concubinarum

rum eius numero præcipuum apud eum gratiæ
 locum haberet, filiabus Ierusalé admirationi
 fuit: hoc nimirum significante Spiritu sancto,
 hominem æquanimiter cruces ferentem, &
 quem DEVS perpetuis excitet aduersitatibus &
 afflictionibus, atque interim parienti diuini-
 tus donatum resignatione, DEO præ cæteris
 chariorem esse, licet cruces ipsæ & perpeffio-
 nes velut Aethiopem atrum eum apud homi-
 nes reddere videantur. Attende, obsecro filia.
 Facile quidem est & dicere & audire de affli-
 ctionibus, sed præfens earum experimentum
 dolet. Homines afflicti eo nonnunquam ad-
 ducuntur præ angustia, vt putare possint Om-
 nipotentem Deum sui oblitum, & quasi illi dicere
 queant: Ah nescis pie Deus etiamnum viuere
 nos? ecquid in nos cogitasti? Qui fieri potest,
 vt tam grauis & dura sit manus tua, quando
 longè pijsimum ac benignissimum est cor tuum?
 Ad huc amicabili querimonix respondet Deus
 in hunc modum: Adspicite innumeras sancto-
 rum myriades, cernite viuendam illam atque
 ornatissimam cælestis Ierusalem structuram,
 & eius vrbs illustrissimi ac viui lapides ante
 facti, politi, & pulchrè aptati sint varijs afflicti-
 onibus, qui modò mirifico nitent fulgentque
 splendore. Pensate quid beatissima illa Eliza-
 beth vidua pertulerit. Paulus & Apostoli Mū-
 di huius peripsima fuere. Iob & Tobias ijsdem
 ingressi sunt vestigijs. D. Athanasius Pontifex
 Alexandrinus, tanta persecutionum vi ac tem-
 pestate iactatus fuit, ac si in eius necem totus
 coniuisset orbis. Agedum attendite, obsecro,
 vt sancti omnes aut solum cordis, aut simul

Afflictiones
 qui preffi-
 gantur.

S. Elizab.
 1. Cor 4.
 Athanas.

P

cordis

cordis & corporis sanguinē fuderint. Id quod
 meritò contemplari debent homines afflictio-
 einſque contemplatione gaudere, quod De-
 per afflictiones ſuis eos velit amicis chari-
 nis conformare. Itaque veniat mors ipſa, &
 ruant in nos calamitates, cruces, tormenta
 quando tot nobis commoda & emolumenta
 ex perpeſſione proueniunt. Et quamuis in
 renda afflictione non ſemper æque reſignati-
 ſimus animo, nō propterea ſalutis ſpes omnia
 ablata eſt, nec DE I gratia amiſſa. Veſpere
 mane diem integrum efficiunt. Modo ne pe-
 tinaci animo aduerſus Deum calcitrāmus
 rebellemus. Cū ergo hominis afflicti facies
 palleftit, os exareſcit, naturæ forma ac pul-
 chritudo marceſcit, erectis in cælum lumina-
 bus, dicat: Sicut pelles Salomonis, &c. Pelles
 iſtæ hominem exteriorem ſignificant regis il-
 lius in crucis ſtipite vſq; ad eò arefacti, vt nulla
 ei hominis ſpecies eſſet neque decor. Proce-
 ſſant in medium, ſi quis vnquam ſimilem ſibi
 abiectionem ac miſeriam perpeſſus eſt, atque
 in his illi ſe audeat comparare. Ipius illa vox
 eſt in Pfalmo: *Ego autem ſum vermis, & non homo.*
 O vermis ipſo quāuis radiantiffimo ſole ſplē-
 didior, quiſquis te contemplatur, conquirit
 certè non debet, immò verò ſub quamlibet
 illi occurrentem aduerſitatem hilari ſeſe a-
 nimo demittet. Forſitan ea in cogitatione
 verſaris filia, quando quidem tam acriter
 DE vs te viſitare cœpit & affligere, vt putet
 cruces tuas omnium eſſe acerrimas. Sed non eſt
 cur id tibi perſuadeas. Sibi quiſque proximus
 eſt, & ſua incommoda propiùs experitur. Et
 mihi

Cant. i.

Pſalm. 21.

Sua cuique
 incommoda
 videri maxi-
 ma.

mihî nonnunquam eiusmodi subrepsere cogitationes, quæ cruces meas præ alijs exaggerarent. Verùm id DEO committendum est. Hisce de rebus fortasse nihil ad te perscribere debuissim, nisi quod CHRISTI charitas me impellit, ut humeros meos vltro offeram tuis vna tecum ferendis oneribus, quo tanto leuius feras. Cum miseri & inopes inter sese conueniunt, solent interim ad eò se mutuis recreare sermonibus, ut famis suæ obliuiscantur. Agè bono sis animo, patiaris æquanimiter, certa hinc ingens tibi accessurum gaudium incalis. Vale.

Ut homines necdum in virtutibus exercitati: sibi solum intendere, atque alios neutiquam docere velle debeant.

EPISTOLA IV.

Quomodo potest cæcus cæcum ducere?
Luc. 6.

Inter complures alios spirituales filios, quos Minister Sapientia (ita enim ipse se D. Henricus Suso appellat) ad Deum reduxerat, filiam habuit spiritalem, molli admodum ac instabili animo, quæ & vellet & non vellet, cuperetque omnino beata effici, ac nihilo minus corpori suo commoda & oblectamenta abundè indulgere: idque pulchris quibusdã obregere excusationibus velis. Illi ergo scripsit in hunc modum: Ecce quid tibi vis filia? Cur ita negligis & abijcis sacratissimas spiritualis patris tui institutiones, ut tam ad ea rursus animum adiungas, à quibus tam

Argumentum
epistolæ sequentis.